

man kan dog sige: komme saa højt op imod hinanden, som vi ere komne.

Det er nok sagt, at Opdrættet skulde lægges i den enkelte Mands Haand, men det er ikke Hvermands eller Enkeltmands Sag at gøre det, og derfor se vi ogsaa, at Frederiksborg-Hesten er opkommen ved Statshjælp og hele Tiden er hjulpen frem. Den stammer fra Frederiksborg-Stutteriet, derfra er Racen fremkommen, og det gik ogsaa godt, saa længe vi havde Stutteriet, thi der fik vi Hingste, som kunde nedarve deres gode Egenskaber paa Afkommet, men da Stutteriet blev nedlagt, saa gik Avlen ogsaa tilbage. Det er det, Kommissionen har indset, derfor foreslaar den Opdrætningsanstalter, i hvert Tilfælde Tilskud til Opdrætningsanstalter, og det er disse Opdrætningsanstalter, som Mindretallet i Udvalget ikke har kunnet forsone sig med. Det siger, at det er til Fordel for den enkelte Mand, men det er det aldeles ikke, paa disse Opdrætningsanstalter skal der netop nærmest opdrættes Hingste, som kunne komme ud til Befolkningen. Det er jo ogsaa en hel Forening, som f. Eks. har dannet Opdrætningsanstalten i Nordsjælland med dens over 200 Medlemmer, som alle have ens og lige Ret. De bedste af Medlemmernes Hingstplage skulle saa sendes derop og sættes under den Opdragelse og Dressur, som er nødvendig, for at det kan blive gode Dyr, og det, der navnlig bør stiles efter, er den høje Gang. Staten vil jo ogsaa faa Haand i Hanke med Foreningerne, thi der staar jo udtrykkelig i Lovforslaget, at Vedtægterne skulle godkendes af Landbrugsministeriet, og at Foreningerne ere underkastede Kontrol af et Udvalg, der er dannet i det Øjemed, og det skal aarlig offentliggøre sin Beretning. Det er altsaa temmelig strenge Betingelser, og Staten har altsaa stadig væk Haand i Hanke med, at det hele bliver drevet ordentligt.

Nu sagde den ærede Ordfører for Mindretallet, at det vilde være helt galt at give til Opdrætningsanstalter, fordi de have Opdrætningsanstalter i Jylland, der have uddelt 1,000 Kr. pr. Medlem i Overskud. Jeg mener ganske vist, at saadan en Forening trængte ingenlunde til Støtte, jeg tror heller ikke, at den vil slippe igennem den Skærsild, som findes i Flertalsforslagets § 19, hvor der staar, at Vedtægterne skulle godkendes af Landbrugsministeren, og at et Kontroludvalg skal tilse det. Naa, det ærede Medlem sagde jo da heldigvis ogsaa i samme Øjeblik:

Jeg tror heller ikke, den Forening vil komme og forlange Tilskud. Saa meget desto bedre, men Herregud, saa er der jo heller ingen Skade sket, og det er heller ikke Meningen. Derimod den anden, den lette Hesterace, kan Enkeltmand ikke overkomme, den maa have Tilskud til Opdrætning.

Saa siger ligeledes det ærede Mindretal. Vi tro ikke paa Opdrætningsanstaltnes Nytte. Den Gang da Husdyrloven af 1887 blev given, troede helleringen paa Heste- og Kvægavlsforeningernes Nytte, men nu hørte vi jo selv en Udtalelse fra den højtærede Landbrugsminister forleden, og han mente da, at der ikke var noget, der mere havde gavnet end Kvægavls- og Hesteavlsforeningerne. Det var noget nyt den Gang, men de Folk, der satte det i Gang, troede alligevel, der kunde vokse noget godt op paa det Grundlag; de kunde ikke sige noget bestemt om at det vilde lykkes, men Bestemmelsen blev sat ind i Loven saaledes, at disse Foreninger kunde trives, og hvad Nytte det har gjort, behøver jeg vist ikke at paavise, det kende vi alle sammen. Og naar vi nu i Aaret 1902 skulle gaa et Skridt videre med Hensyn til Hesteopdrætningsanstalter, kan jeg ikke se andet, end at vi burde se lige saa frit og stort paa Tingene som de gjorde i 1887. Derfor kan jeg heller ikke indse, hvorfor vi ikke skulde gaa til Opdrætningsanstalter. Det hedder ogsaa nu, naar der er Tale om Husdyrloven, at vi skulle spare. Nu vel, det kan jeg ogsaa være med til, men lad os saa anvende Sparsommelighed paa en lidt anden Maade. Inden vi komme herfra, og inden denne Samling er sluttet, ville vi have vedtaget Lønningstillæg baade til det ene og det andet, vi ville have bevilget mange Penge endnu til forskellige andre Formaal; Retsreformen vil koste Penge, Skatteomlægningen vil koste Penge, men naar det drejer sig om 30,000 Kr., som skal anvendes til Hjælp til Opretholdelsen af vor Hesteavl og saadan noget, saa hedder det straks, at der skal spares. Men jeg tror, at de Herrer vilde komme til at se, at det var en Sparsommelighed, som ikke vilde finde Anklang ude i Landet. Vi have jo nu en halv Million Heste her i Landet, og vi udføre for noget over 11 Millioner Kr. om Aaret af Heste, og saa skulde det ikke kunde betale sig at ofre 30,000 Kr. for at faa den Avl skudt saa meget frem? De Penge kunne snart komme igen. Blot hver Hest stiger en Ubetydelighed i Værdi, komme de igen af sig selv. Som jeg sagde